

Γίονα 1

1 Καὶ ἐγένετο λόγος κυρίου πρὸς Ἰωανν τὸν τοῦ Ἀμαθι λέγων
2 Ἀνάστηθι καὶ πορεύθητι εἰς Νινευη τὴν πόλιν τὴν μεγάλην καὶ κ'ρυξον ἐν αὐτῇ, ὅτι ἀνέβη ἡ κραυγὴ τῆς κακίας αὐτῆς πρὸς με.
3 καὶ ἀνέστη Ἰωνας τοῦ φυγεῖν εἰς Ἐθαρσιν ἐκ προσώπου κυρίου καὶ κατέβη εἰς Ἰοππην καὶ εὗρεν πλοῖον βαδίζον εἰς Ἐθαρσιν καὶ ἔδωκεν τὸ ναῦλον αὐτοῦ καὶ ἐνέβη εἰς αὐτὸ τοῦ πλεῦσαι μετ' αὐτῶν εἰς Ἐθαρσιν ἐκ προσώπου κυρίου.
4 καὶ κύριος ἐξ'γειρεν πνεῦμα εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἐγένετο κλύδων μέγας ἐν τῇ θαλάσσει, καὶ τὸ πλοῖον ἐκινδύνευεν συντριβήναι.
5 καὶ ἐφοβ'θησαν οἱ ναυτικοὶ καὶ ἀνεβόων ἕκαστος πρὸς τὸν θεὸν αὐτῶν καὶ ἐκβολὴν ἐποι'σαντο τῶν σκευῶν τῶν ἐν τῷ πλοίῳ εἰς τὴν θάλασσαν τοῦ κουφισθῆναι ἀπ' αὐτῶν· Ἰωνας δὲ κατέβη εἰς τὴν κοίλην τοῦ πλοίου καὶ ἐκάθευδεν καὶ ἔρρευγεν.
6 καὶ προσῆλθεν πρὸς αὐτὸν ὁ πρῶτος καὶ εἶπεν αὐτῷ Τί σὺ βρέγχεις; ἀνάστα καὶ ἐπικαλοῦ τὸν θεόν σου, ὅπως διασώσῃ ὁ θεὸς ἡμᾶς καὶ μὴ ἀπολώμεθα.
7 καὶ εἶπεν ἕκαστος πρὸς τὸν πλησίον αὐτοῦ Δεῦτε βάλωμεν κλ'ρους καὶ ἐπιγνώμεν τίνος ἔνεκεν ἡ κακία αὕτη ἐστὶν ἐν ἡμῖν. καὶ ἔβαλον κλ'ρους, καὶ ἔπεσεν ὁ κλῆρος ἐπὶ Ἰωανν.
8 καὶ εἶπον πρὸς αὐτόν Ἀπάγγειλον ἡμῖν τίμος ἔνεκεν ἡ κακία αὕτη ἐστὶν ἐν ἡμῖν. τίς σου ἡ ἐργασία ἐστίν; καὶ πόθεν ἔρχῃ, καὶ ἐκ ποίας χώρας καὶ ἐκ ποίου λαοῦ εἶ σύ;
9 καὶ εἶπεν πρὸς αὐτοῦς Δοῦλος κυρίου ἐγὼ εἰμι καὶ τὸν κύριον θεὸν τοῦ οὐρανοῦ ἐγὼ σέβομαι, ὃς ἐποίησεν τὴν θάλασσαν καὶ τὴν ξηράν.
10 καὶ ἐφοβ'θησαν οἱ ἄνδρες φόβον μέγαν καὶ εἶπαν πρὸς αὐτόν Τί τοῦτο ἐποίησας; διότι ἔγνωσαν οἱ ἄνδρες ὅτι ἐκ προσώπου κυρίου ἦν φεύγων, ὅτι ἀπ'γγειλεν αὐτοῖς.
11 καὶ εἶπαν πρὸς αὐτόν Τί σοι ποι'σωμεν καὶ κοπάσει ἡ θάλασσα ἀφ' ἡμῶν; ὅτι ἡ θάλασσα ἐπορεύετο καὶ ἐξ'γειρετο μάλλον κλύδωνα.
12 καὶ εἶπεν Ἰωνας πρὸς αὐτούς Ἀρατέ με καὶ ἐμβάλετέ με εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ κοπάσει ἡ θάλασσα ἀφ' ὑμῶν· διότι ἔγνωκα ἐγὼ ὅτι δι' ἐμέ ὁ κλύδων ὁ μέγας οὗτος ἐφ' ὑμᾶς ἐστίν.
13 καὶ παρεβιάζοντο οἱ ἄνδρες τοῦ ἐπιστρέψαι πρὸς τὴν γῆν καὶ οὐκ ἠδύναντο, ὅτι ἡ θάλασσα ἐπορεύετο καὶ ἐξ'γειρετο μάλλον ἐπ' αὐτούς.
14 καὶ ἀνεβόησαν πρὸς κύριον καὶ εἶπαν Μηδαμῶς, κύριε, μὴ ἀπολώμεθα ἔνεκεν τῆς ψυχῆς τοῦ ἀνθρώπου τούτου, καὶ μὴ δῶς ἐφ' ἡμᾶς αἷμα δίκαιον, ὅτι σύ, κύριε, ὄν τρόπον ἐβούλου πεποιήκας.
15 καὶ ἔλαβον τὸν Ἰωανν καὶ ἐξέβαλον αὐτὸν εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἔστη ἡ θάλασσα ἐκ τοῦ σάλου αὐτῆς.
16 καὶ ἐφοβ'θησαν οἱ ἄνδρες φόβῳ μεγάλῳ τὸν κύριον καὶ ἔθυσαν θυσίαν τῷ κυρίῳ καὶ εὕξαντο εὐχάς.

Γίονα 2

1 Καὶ προσέταξεν κύριος κ'τει μεγάλῳ καταπιεῖν τὸν Ἰωανν· καὶ ἦν Ἰωνας ἐν τῇ κοιλίᾳ τοῦ κ'τους τρεῖς ἡμέρας καὶ τρεῖς νύκτας.
2 καὶ προσῆξάτο Ἰωνας πρὸς κύριον τὸν θεὸν αὐτοῦ ἐκ τῆς κοιλίας τοῦ κ'τους
3 καὶ εἶπεν Ἐβόησα ἐν θλίψει μου πρὸς κύριον τὸν θεόν μου, καὶ εἰσ'κουσέν μου· ἐκ κοιλίας ὄδου κραυγῆς μου ἤκουσας φωνῆς μου.
4 ἀπέρριψάς με εἰς βάθη καρδίας θαλάσσης, καὶ ποταμοὶ με ἐκύκλωσαν· πάντες οἱ μετεωρισμοὶ σου καὶ τὰ κύματα σου ἐπ' ἐμέ διήλθον.
5 καὶ ἐγὼ εἶπα Ἀπῶσμαι ἐξ ὀφθαλμῶν σου· ὅρα προσθ'σω τοῦ ἐπιβλέψαι πρὸς τὸν ναὸν τὸν ἅγιόν σου;

6 περιεχύθη ὕδωρ μοι ἕως ψυχῆς, ἄβυσσος ἐκύκλωσέν με ἐσχάτη, ἔδω ἡ κεφαλ' μου εἰς σχισμὰς ὀρέων.
7 κατέβην εἰς γῆν, ἧς οἱ μοχλοὶ αὐτῆς κάτοχοι αἰώνιοι, καὶ ἀναβ'τω φθορὰ ζωῆς μου, κύριε ὁ θεός μου.
8 ἐν τῷ ἐκλείπειν ἀπ' ἐμοῦ τὴν ψυχ'ν μου τοῦ κυρίου ἐμν'σθην, καὶ ἔλθοι πρὸς σὲ ἡ προσευχ' μου εἰς ναὸν ἅγιόν σου.
9 φυλασσόμενοι μάταια καὶ ψευδῆ ἔλεος αὐτῶν ἐγκατέλιπον.
10 ἐγὼ δὲ μετὰ φωνῆς αἰνέσεως καὶ ἐξομολογ'σεως θύσω σοι· ὅσα ἠυξάμην, ἀποδώσω σοι σωτηρίου τῷ κυρίῳ.
11 καὶ προσετάγη τῷ κ'τει, καὶ ἐξέβαλεν τὸν Ἰωανν ἐπὶ τὴν ξηράν.

Γίονα 3

1 Καὶ ἐγένετο λόγος κυρίου πρὸς Ἰωανν ἐκ δευτέρου λέγων
2 Ἀνάστηθι καὶ πορεύθητι εἰς Νινευη τὴν πόλιν τὴν μεγάλην καὶ κ'ρυξον ἐν αὐτῇ κατὰ τὸ κ'ρυγμα τὸ ἔμπροσθεν, ὃ ἐγὼ ἐλάλησα πρὸς σέ.
3 καὶ ἀνέστη Ἰωνας καὶ ἐπορεύθη εἰς Νινευη, καθὼς ἐλάλησεν κύριος· ἡ δὲ Νινευη ἦν πόλις μεγάλη τῷ θεῷ ὡσεὶ πορείας ὁδοῦ ἡμερῶν τριῶν.
4 καὶ ἤρξατο Ἰωνας τοῦ εἰσελθεῖν εἰς τὴν πόλιν ὡσεὶ πορείαν ἡμέρας μιᾶς καὶ ἐκ'ρυξεν καὶ εἶπεν Ἐτι τρεῖς ἡμέραι καὶ Νινευη καταστραφ'σεται.
5 καὶ ἐνεπίστευσαν οἱ ἄνδρες Νινευη τῷ θεῷ καὶ ἐκ'ρυξαν νηστείαν καὶ ἐνεδύσαντο σάκκους ἀπὸ μεγάλου αὐτῶν ἕως μικροῦ αὐτῶν.
6 καὶ ἠγγισεν ὁ λόγος πρὸς τὸν βασιλέα τῆς Νινευη, καὶ ἐξανέστη ἀπὸ τοῦ θρόνου αὐτοῦ καὶ περιείλατο τὴν στολὴν αὐτοῦ ἀφ' ἑαυτοῦ καὶ περιεβάλετο σάκκον καὶ ἐκάθισεν ἐπὶ σποδοῦ.
7 καὶ ἐκπύχθη καὶ ἐρρέθη ἐν τῇ Νινευη παρὰ τοῦ βασιλέως καὶ παρὰ τῶν μεγιστάνων αὐτοῦ λέγων Οἱ ἄνθρωποι καὶ τὰ κτ'νη καὶ οἱ βόες καὶ τὰ πρόβατα μὴ γευσάσθωσαν μηδὲν μηδὲ νεμέσθωσαν μηδὲ ὕδωρ πίετῶσαν.
8 καὶ περιεβάλλοντο σάκκους οἱ ἄνθρωποι καὶ τὰ κτ'νη, καὶ ἀνεβόησαν πρὸς τὸν θεὸν ἐκτενώσ· καὶ ἀπέστρεψαν ἕκαστος ἀπὸ τῆς ὁδοῦ αὐτοῦ τῆς πονηρᾶς καὶ ἀπὸ τῆς ἀδικίας τῆς ἐν χερσὶν αὐτῶν λέγοντες
9 Τίς οἶδεν εἰ μετανο'σει ὁ θεὸς καὶ ἀποστρέψει ἐξ ὀργῆς θυμοῦ αὐτοῦ καὶ οὐ μὴ ἀπολώμεθα;
10 καὶ εἶδεν ὁ θεὸς τὰ ἔργα αὐτῶν, ὅτι ἀπέστρεψαν ἀπὸ τῶν ὁδῶν αὐτῶν τῶν πονηρῶν, καὶ μετενόησεν ὁ θεὸς ἐπὶ τῇ κακίᾳ, ἣ ἐλάλησεν τοῦ ποιῆσαι αὐτοῖς, καὶ οὐκ ἐποίησεν.

Γίονα 4

1 Καὶ ἐλυπ'θη Ἰωνας λύπην μεγάλην καὶ συνεχύθη.
2 καὶ προσεῦξάτο πρὸς κύριον καὶ εἶπεν ὦ κύριε, οὐχ οὗτοι οἱ λόγοι μου ἔτι ὄντος μου ἐν τῇ γῇ μου; διὰ τοῦτο προέφθασα τοῦ φυγεῖν εἰς Ἐθαρσιν, διότι ἔγνω ὅτι σὺ ἐλε'μων καὶ οἰκτίρμων, μακρόθυμος καὶ πολυέλεος καὶ μετανοῶν ἐπὶ ταῖς κακίαις.
3 καὶ νῦν, δέσποτα κύριε, λαβὲ τὴν ψυχ'ν μου ἀπ' ἐμοῦ, ὅτι καλὸν τὸ ἀποθανεῖν με ἢ ζῆν με.
4 καὶ εἶπεν κύριος πρὸς Ἰωανν Εἰ σφόδρα λελύπησαι σύ;
5 καὶ ἐξήλθεν Ἰωνας ἐκ τῆς πόλεως καὶ ἐκάθισεν ἀπέναντι τῆς πόλεως· καὶ ἐποίησεν ἑαυτῷ ἐκεῖ σκηνὴν καὶ ἐκάθητο ὑποκάτω αὐτῆς ἐν σκιᾷ, ἕως οὗ ἀπίδη τί ἔσται τῇ πόλει.
6 καὶ προσέταξεν κύριος ὁ θεὸς κολοκύνθη, καὶ ἀνέβη ὑπὲρ κεφαλῆς τοῦ Ἰωνα τοῦ εἶναι σκιὰν ὑπὲρ αὐτοῦ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ τοῦ σκιαζέειν αὐτῷ ἀπὸ τῶν κακῶν

αὐτοῦ· καὶ ἐχάρη Ἰωνας ἐπὶ τῇ κολοκύνθῃ χαρὰν μεγάλην.

7 καὶ προσέταξεν ὁ θεὸς σκώληκι ἐωθινῇ τῇ ἐπαύριον, καὶ ἐπάταξεν τὴν κολοκύνθαν, καὶ ἀπεξηράνθη.

8 καὶ ἐγένετο ἅμα τῷ ἀνατεῖλαι τὸν ἥλιον καὶ προσέταξεν ὁ θεὸς πνεύματι καύσωνος συγκαίοντι, καὶ ἐπάταξεν ὁ ἥλιος ἐπὶ τὴν κεφαλὴν Ἰωνα· καὶ ὀλιγοψύχησεν καὶ ἀπελέγετο τὴν ψυχὴν αὐτοῦ καὶ εἶπεν Καλὸν μοι ἀποθανεῖν με ἢ ζῆν.

9 καὶ εἶπεν ὁ θεὸς πρὸς Ἰωнан Εἰ σφόδρα λελύπησαι σὺ ἐπὶ τῇ κολοκύνθῃ; καὶ εἶπεν Σφόδρα λελύπημαι ἐγὼ ἕως θανάτου.

10 καὶ εἶπεν κύριος Σὺ ἐφείσω ὑπὲρ τῆς κολοκύνθης, ὑπὲρ ἧς οὐκ ἐκακοπάθησας ἐπ' αὐτὴν καὶ οὐκ ἐξέθρεψας αὐτ'ν, ἢ ἐγεν'θη ὑπὸ νύκτα καὶ ὑπὸ νύκτα ἀπόλετο.

11 ἐγὼ δὲ οὐ φείσομαι ὑπὲρ Νινευῆ τῆς πόλεως τῆς μεγάλης, ἐν ἧ κατοικοῦσιν πλείους ἢ δώδεκα μυριάδες ἀνθρώπων, οἵτινες οὐκ ἔγνωσαν δεξιὰν αὐτῶν ἢ ἀριστεράν αὐτῶν, καὶ κτ'νη πολλά;